

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

מטות

נמצאים ב"אותו הזמן" ולכן הפרנסה היא בהרחבה

שיחות קודש

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים וארבע לבריאה

מאה ושתים עשר שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מוקדש להתגלותו המיידית לעיני בשר של
כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א
למטה מעשרה טפחים ומתוך חיים נצחיים
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיכף ומיד ממש

*

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני

נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח

וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני

נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנם

הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה

ומשפחתם שיחיו ימיני

* * *

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' פינחס בן הו"ח ר' דוד ע"ה

קונין

נפטר אור ליום ד' פ' פינחס, כ"א תמוז ה'תשע"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י אנ"ש דקאליפארניע שיחיו

*

היי שותף בהפצת "דבר מלכות"

להשיג השיחות, להקדשות ולפרטים נוספים מל: (718) 753-6844

הוכן לדפוס ע"י

יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כתובתנו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>

שיחת יום רביעי, כ"ה תמוז, ה'תש"נ - אחרי תפלת ערבית -

א. נמצאים אנו ביום הרביעי לפרשת מטות-מסעי, אשר בקביעות כזו יום הרביעי מחבר ומקשר ב' הפרשיות באופן גלוי, ובפשטות - שבשיעור חומש של יום רביעי לומדים את סיום פרשת מטות, וגם את התחלת פרשת מסעי, בהמשך אחד. ומה מובן, שתוכן סיום פרשת מטות והתחלת פרשת מסעי שייכים ול"ז. ביאור הענין:

בשניהם מדובר ע"ד הכניסה לארץ ישראל - בסיום פרשת מטות ע"ד הכיבוש וההתיישבות בעבר הירדן (שהיא כמו התחלת הכניסה לא"י), ובפ' מסעי - ע"ד המ"ב מסעות במדבר, עד למסע האחרון, ויסעו גו' ויחנו בערבות מואב על ירדן ירחו², בסמיכות ליריחו שהיתה „מנעולה של ארץ ישראל“.

ובעומק יותר - בשניהם מודגש ומרוז ענין הכניסה לארץ ישראל שהיא בגאולה האמיתית והשלימה:

נת' לעיל⁴, שבקשת בני גד ובני ראובן לקבל נחלתם מעבר לירדן (כמסופר בארוכה בסיום פרשת מטות), היתה למעליותא, כיון שרצו שמיד בכניסה לארץ יזכו להתחלת נחלת ארץ של עשר עממין (שתהי' בשלימות לע"ל⁵), עי"ז שיקבלו כבר אז את ארץ סיחון ועוג שבה

הי' גם מארץ עמון ומואב (שהיא מארץ קיני קניזי וקדמוני⁶).

ועד"ז בהמשך השיעור בחומש - בהתחלת פרשת מסעי - „אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם גו'": מבואר בלקו"ת⁷, שאע"פ שבפסוק זה מדובר אודות מסע, „אשר יצאו מארץ מצרים“, היינו מסע אחד, אעפ"כ כתיב „אלה מסעי“ - לשון רבים, כיון שהתכלית של כל המ"ב מסעות היא לצאת ממצרים, מלשון מיצר וגבול, ולכן נקראו כולם „אשר יצאו מארץ מצרים“, כי היציאה מכל מיצרים וגבולים מסתיימת רק בחנייתם בירדן ירחו, המרמזת על הגאולה ע"י משיח (דמורה ודאי⁸).

ומזה מובן גם לאידך - שביציאת מצרים נכללו כל המ"ב מסעות⁹, כי מיציאת מצרים היו צריכים להכנס מיד לארץ ישראל (וכפי שהיא בשלימותה - ארץ של עשר אומות, כולל גם ארץ קיני קניזי וקדמוני, שמעבר הירדן מזרחה).

ב. והנה, התורה היא נצחית¹⁰, ומזה מובן שבקריאה זו ישנה הוראה נצחית בכל זמן ובכל מקום.

וההוראה - בפשטות, שבני ישראל צריכים להיות מוכנים להכנס לארץ

שיחת אור ליום ועש"ק פ' מטות-מסעי, ר"ח מנחם-אב ה'תשנ"א - אחרי תפלת ערבית -

בלתי מוגה

ר"ח מנחם-אב הוא יום ההסתלקות של אהרן הכהן, כמפורש בקראי.

והנה, ענינו של יום ההסתלקות של צדיק - כמבואר באגה"ק¹ - שכל „פעולתו אשר עבד בהי... מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו... מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה כו“.

ובנוגע לאהרן הכהן - הרי פעולתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו היא - ברכת כהנים²:

ברכת כהנים היא ברכה שכוללת כל הברכות כולן³.

ונוסף לזה, יש בה (נוסף על המעלה דברכה) גם המעלה דתפלה - שפועלת דבר חדש (ולא כמו ברכה שאינה אלא המשכת דבר משרשו ומקורו שימשך ויתגלה עד למטה מטה), וביחד עם זה, אין בה ההגבלה דתפלה שהיא לפי ערך השתדלות האדם המתפלל, להיותה ברכה שבאה מלמעלה, היינו, שיש בה המעלה דברכה והמעלה דתפלה⁴.

וענין זה מתגלה ביתר שאת וביתר עוז ביום ההסתלקות.

ועוד והוא העיקר - שפעולתו ועבודתו של אהרן הכהן קשורה ושייכת גם לענין הגאולה, שהרי בנוגע לאהרן נאמר⁵, „והוא יהי לך לפה“, היינו, שאהרן הוא הממשיך ומגלה („ער ברענגט ארויס“) - עד לדיבור ממש - את הענינים של משה רבינו, „גואל ראשון“, אשר „גואל ראשון הוא גואל אחרון“⁶.

ויה"ר שכל זה יקויים בפשטות, ולמטה מעשרה טפחים, ותיכף ומיד ממש - ביום ההילולא שלו.

וענין הצדקה ירוז וימהר כל זה עוד יותר - שיבוא בפועל ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכאו"א מהנוכחים שני שטרות של דולר, כדי לתתם (או חילופם) לצדקה].

(סה"ש תנש"א ח"ב ע' 715 ואילך). וש"נ.
5) ראה ספרי נשא ו, כב"כ. ועוד.
6) ראה בהגמון בלקו"ש ח"י ע' 38.
7) שמות ד, טז.
8) ראה בלקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

1) פרשתנו (מסעי) לג, לח.
2) סימן כז"ה.
3) לשון הכתוב - יחזקאל כט, כ (וראה לקו"ש חכ"א ע' 52 ואילך).
4) ראה גם משיחת ש"פ מטו"מ ב' מנ"א סי"א

6) כמחז"ל (גטיין לח, א. וש"נ) עמון ומואב טיהרו בסיחון, וכן בפרש"י חוקת כא, כו.
7) רש"י לך לך שם.
8) ד"ה אלה מסעי.
9) סנהדרין צג, ב.
10) כמשנ"ת בארוכה לעיל שיחת ש"פ פינחס (סה"ש תש"נ ח"ב ע' 570).
11) תניא רפי"ז.

1) ראה רש"י פינחס כז, יב. שם ר"פ ואתחנן. ועוד.
2) לג, מה.
3) ראה תנחומא בהעלותך י"ד, במדבר"פ טו.
4) שיחת ש"פ חוקת (סה"ש תש"נ ח"ב ע' 3-542). וש"נ.
5) רש"י לך לך טו, יט. ובכ"מ.

של „טרַאָסט“ (בלשון המדינה), היינו, לא רק אמונה סתם, אלא אמונה שמגעת כל כך (זו דערגרייכט אזוי ווייט) שמצד זה נותן את כל אשר לו (אלץ וואָס ער האָט גיט ער אָפּ מצד אָט דעם טרַאָסט), להיותה אמונה אמיתית שחודרת (עס נעמט-דורך) את כל הענינים – שזוהי מעלת האמונה דבני שחודרת את כל עניניהם, כל אברי הגוף עד לעקב שברגל, ואפילו הלבושים עם הכפתורים – שכל הענינים כולם חדורים בענין האמונה.

ויש לומר, שבוה מרומזת גם שלימות האמונה דלעתיד לבוא שהי' באופן נעלה יותר שלא בערך לגבי דרגת האמונה בזמן הזה – כמבואר בארוכה בלקוטי-תורת⁵⁵ שהענינים שבזמן הזה אינם אלא באופן של אמונה בלבד, יהיו לעתיד לבוא באופן של השגה, לפי שאז יהי' הענין ד, דע את אלקי אביך⁵⁶ בדרגא נעלית ביותר שלא בערך לגבי דרגת ההשגה בזמן הזה, וכמ"ש הרמב"ם בסוף, הלכות מלכים ומלחמות ומלך המשיח ש, באותו הזמן . . . ישיגו (ישראל) דעת בוראם . . . כמים⁵⁷ לים מכסים, ובמילא יהי' אז ענין האמונה בדרגות נעלות עוד יותר וכו'.

זאת ועוד:

בתור הקדמה להענין ההשגת דעת הבורא לעתיד לבוא – כותב הרמב"ם ש, באותו הזמן לא יהי' שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות, שהטובה תהי' מושפעת הרבה וכל המעדנים מצויין כעפר⁵⁸, כלומר, שהפרנסה כפשוטה (שזהו תוכנו של הדולר כפשוטו) תהי' באופן של ריבוי והרחבה עוד לפני בואו של משיח, דכיון שנמצאים כבר „באותו הזמן“, הרי עוד לפני שמשיתח בא בגלוי ישנה השפעת הפרנסה בריבוי ובהרחבה כל כך עד שאין זה תופס מקום כלל מרוב הרגילות בה – שזהו הפירוש הפשוט ד, מעדנים מצויין כעפר⁵⁸.

ז. ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד, ולמטה מעשרה טפחים, באם בפועל כל הענינים האמורים בדברי הרמב"ם הנ"ל עד לסיום וחזתם ד, כמים לים מכסים.

וכאמור, שכבר אתמול בא „פינחס זה אליהו“ לבית דין הגדול שבטבריא ובישר ה, בשורה טובה, ובמילא, בא בן דוד למחרתו – היום, יום ראשון דפרשת פינחס זה אליהו,

וזוכים להמנין דבניי – אודותיו מדובר בהמשך פרשת פינחס⁵⁹ – לא רק המנין די"ב שבטים, אלא גם שבת ה"ג, „שער לוי אחד“⁶⁰.

והעיקר – תיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכאו"א ג' שטרות של דולר – לצדקה].

וש"ס ע' פב.

(55) ואתחנן ז, סע"א ואילך.

(59) כו, א ואילך.

(56) דברי-הימים א כה, ט.

(60) יחזקאל מה, לא. וראה ב"ב קכב, א.

(57) ישעי' יא, ט.

(58) ראה תורת מנחם – הדרנים על הרמב"ם

ויתירה מזו: פסק הרמב"ם¹⁶ ש, הדלקת הנרות כשירה בזרים, דבכחו של זר להדליק, „השמן זית זך“¹⁷ שב, מנורת זהב כולה¹⁸ שבבית המקדש [ועד שבשביל זה מוציאים את המנורה לחוץ¹⁹ – שבערך להיכל ה"ז מעין ענין של גלות],

והיינו שבכחו של כאו"א מישראל (גם זר) להדליק המנורה לא רק ברוחניות הענינים, ב, מנורת זהב כולה שבתוך כאו"א מישראל, ע"י שעושה עצמו „שמן זית זך“, המורה על תכלית הביורור והזיכור – אלא גם בכיהמ"ק כפשוטו.

[ויש לקשר זה עם ימי החודש שאנו עומדים בהם עתה – שנכנסים ליום כ"ו בחודש, הגימטריא דשם הוי' (הוי' הוא נחלתו²⁰), ולאח"ז – יום ז' בחודש, המרמוז על „שמן זית זך“].

ג. וכן תהי' לנו ברגעים אלו ממש, ועד לרגע זה (בלשון יחיד) ממש – שע"י שכל איש ואשה יעבוד עבודתו באופן של „נדבה רוחו“, מתוך נדיבות הלב²¹ – בלב בריא ונשמה בריאה (נשמה בגוף), ולבא פליג לכל שיפין²²,

מסיימים תומ"י כל עניני הגלות, ומיד לאח"ז – התחלת הגאולה השלימה, שהיא גם גאולה אמיתית, גאולה שאין אחרי גלות,

וזוכים לקיום היעוד²³, ואתם תלוקטו

ישראל (כפי שהיא בשלימותה, ארץ של עשר עממין), ולא רק מוכנים לכניסה לארץ, אלא צריכים להכנס לארץ בפועל [שהרי כל זמן שלא נכנסו לארץ בפועל, אפילו בעמדם, „על ירדן ירחו“ בסמיכות לארץ ישראל, ה"ה עדיין בגלות (ועד – גלות מצרים, וכנ"ל שגם מסע זה האחרון נקרא „אשר יצאו מארץ מצרים“)].

ועאכ"כ בזמננו עתה, בעמדתנו בימים האחרונים של הגלות, מוכנים להכנס מיד לגאולה האמיתית והשלימה – צריכים לסיים את כל עניני גלות עוד היום, בסיום פרשת מטות, לפני התחלת פרשת מסעי (באופן שבפרשת מסעי נכנסים לארץ ישראל בפועל, ועד לארץ ישראל בשלימותה, ארץ עשר עממין),

ע"י שכל אחד ואחד גואל את עצמו, ע"י ההוספה בכל עניני תורה ומצות בכלל, וכמבואר בתניא²⁴ שכל ענין של תומ"צ הוא „גאולה פרטית“, וכיון ש, שם גאולה עלה²⁵ ה"ה גם ההתחלה של הגאולה הכללית²⁶, גאולת כל אחד ואחת מישראל, בתוך כלל ישראל, בכל קצוי תבל.

ויש לומר, שזהו תוכן פסק הרמב"ם¹⁴ ש, לא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש . . . אשר נדבה רוחו אותו . . . הרי זה נתקדש קדש קדשים, ויהי' ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים . . . הרי דוד ע"ה אומר¹⁵ ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי – שכאו"א מישראל יכול לגאול את עצמו מעניני העולם ולהתקדש קדש קדשים, התואר ובחי' כהן גדול.

(16) הל' ביאת מקדש פ"ט ה"ז.

(17) ר"פ תצוה.

(18) זכרי' ד, ב.

(19) רמב"ם שם.

(20) עקב י, ט. שופטים יח, ב. וראה קרח יח,

כ. ועוד. ובלשון הרמב"ם „ויהי' ה' חלקו ונחלתו“.

(21) דנדיבות ה"ה מדת הלב (וראה רמב"ן

ויקהל לה, כה).

(22) ראה זח"ג רכא, ב. ועוד.

(23) ישעי' כו, יב.

(12) ראה תניא אגה"ק ס"ד.

(13) ל' רש"י מגילה ז', ב ד"ה אתחלתא.

(14) סוף הל' שמיטה ויובל.

(15) תהלים טז, ה.

לאחד אחד בני ישראל", וכיון שזה בא ע"י הקב"ה בעצמו²⁴, יכול להיות ברגע אחד ממש, ובפשטות - רגע אחד על השעון (לא יותר משני אחת בלבד, "רגע כמימרא"),

ש, ארו עם ענני שמיא²⁵, מיד ברגע לאח"ז נמצאים כל בני ישראל, מכל ארבע כנפות הארץ, בנערנו ובקנינו בבנינו ובבנותינו²⁶ - בארץ הקודש, ובירושלים עיר הקודש (שהיא "עיר הבירה" של כל ארץ ישראל, כולל ארץ קיני קניזי וקדמוני, שמעבר הירדן מזרחה), בבית המקדש, ובקדש הקדשים [ששם נמצאים הלוחות הראשונות עם הלוחות האחרונות, וע"ז מהפכים גם המימים האמצעיים (שנמצאים בהם עתה) לימי רצון].

ועד שכל העולם כולו נעשה, דירה לו ית' (בתחתונים)²⁷, ע"ד דירת אדם כפשוטו, ששם נמצא האדם בכל עניניו הן בגשמיות (גופו ועד לבושיו) והן ברוחניות (נפשו ונשמתו), עם כל רצונו, עד פנימיות הרצון והעונג שלו) - עדין נעשה כל העולם כולו, "דירה לו ית'", שבעוה"ז התחתון ובגשמיות העולם מתגלה הרצון האמיתי והפנימי של הקב"ה.

ד. וכל ענינים אלה - בפשטות ממש, ועד ש, מראה באצבעו ואומר זה" (ע"ד "אלה מסעי", "אלה הדברים"), ומשה ואהרן עמהם²⁸, כולל "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן", שהוא הי' גם "משוח

(24) רש"י נצבים ל, ג.

(25) דניאל ז, יג. סנהדרין צה, א.

(26) בא י, ט.

(27) תניא רפ"ו.

(28) יומא ה, ב.

מלחמה²⁹, שע"י בא נצחון מלחמות ה', כולל מלחמת בית דוד, דוד מלכא משיחא, כפסק הרמב"ם³⁰ שכאשר ילחם מלחמת ה' וינצח הרי זה משיח ודאי.

[וזה שייך לקיום היעודי, והיתה לה' המלוכה בכל קצוי תבל, ועאכו"כ בארץ הקודש, שנק' "ארץ ישראל" - ע"ש, כ"י³² שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל, ענין השררה והמלכות].³³

ועוד ועיקר - תיכף ומיד ממש, ובזריזות.

ובפרט שכרגיל מסיימים בנתינת שליחות (מצוה) לצדקה, לכל אחד ואחת בתוך כלל ישראל, ונותנים דבר שיש בו ממש,

[והרי ע"פ תורה שווה פרוטה יש בו ממשות, עד שהאשה מתקדשת, בפרוטה ובשווה פרוטה³⁴. ולהעיר שזהו אחד מהחידושים של הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהיו הנישואין³⁵ של הקב"ה ובני בתכלית השלימות, ואח"כ כל השבע ברכות, ביחד עם "תורה חדשה מאתי תצא"³⁶, כולל כל עניני חידוש, עד החידוש של עשרה - "העשירי" יהי

(29) מטות לא, ו ובפרש"י. סוטה מג, רע"א.

(30) הל' מלכים פ"א ה"ד.

(31) בשלח טו, יח.

(32) וישלח לב, כט.

(33) ולהעיר גם מהרמז בשם "ישראל" - ר"ת "יש ששים רבוא אותיות לתורה" (מגלה עמוקות אופן קפו), כולל, "תורה חדשה מאתי תצא" (ויקרא פ"ג, ג), שהקב"ה בעצמו לומד עם כאו"א מישראל מקטנם ועד גדולם.

(34) משנה ריש קידושין.

(35) שמו"ר ספ"ו.

(36) ויקרא שם. וראה לקו"ת שה"ש (מח, א"ב) שזהו"ע הנישואין שהי' לע"ל.

(37) בחוקותי כז, לב.

ענינו של פינחס - "פינחס זה אליהו"⁴⁴ - שהוא "מבשר טוב"⁴⁵, היינו, שתפקידו ושליחותו לבשר אודות הגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא.

והנה, איתא בגמרא⁴⁶ שגם כאשר נמצאים במקום שבו, "לא אתא אליהו מאתמול", יכול להיות יום זה, "יום שבו דוד (ו, דוד מלכא משיחא" בעצמו) בא", משום ד, אמרינן לבית דין הגדול אתא - דכיון שכבר בא, "פינחס זה אליהו" לב"ד הגדול שבטבריא⁴⁷, ש, טובה ראייתה⁴⁸, הרי, בכל מקום ובכל זמן יכול כבר לבוא דוד מלכא משיחא, ועמו, הגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

וכיון שכן, הרי, אם יש באיזה מקום, "מנין" שעדיין צריכים להתפלל מנחה - יודיעו להם מיד ש, הנה כבר בא", כבר באה הגאולה האמיתית והשלימה, ובמילא, יאמרו בתפלת מנחה (לא בנוסח דיום התענית, אלא) ענינים של שמחה:

ואם תתעורר שאלה בנוגע להפסק בתפלת העמידה - הרי בברכת, "שמע קולנו" מותר להוסיף כמה ענינים⁴⁹, ועאכו"כ הוספה הקשורה עם ה, בשורה טובה" שנתבשר יהודי בקצוי תבל ש, הנה כבר בא", והתחילה כבר הגאולה האמיתית והשלימה,

ולא רק התחלת הגאולה בלבד, אלא באופן שתיכף כשמתחילה הגאולה, ישנו מיד גם הסיום והשלימות של הגאולה,

- כמדובר כמ"פ שזהו החידוש של הגאולה העתידה לגבי הגאולה המגלויות שלפנ"ז [שכולן מרומוזות בפרשת פרה אדומה, "פרה זו מצרים כו", אדומה זו בכל וכו"⁵⁰, הקשורה עם הטהרה ד, וזרקתי עליכם מים טהורים גו" ששעשית ע"י התשובה דיום התענית (כנ"ל ס"א)], להיותה גאולה האמיתית והשלימה בתכלית השלימות -

ובפשטות - ש, בנערנו ובקנינו גו' בבנינו ובבנותינו⁵¹, "ארו עם ענני שמיא"⁵², עומד כל אחד מאתנו, בתוככי כלל ישראל, ונשיא דורנו בראשנו - בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, "בהר הקודש"⁵³, וב"מקדש אדני כוננו ידך"⁵⁴, בית המקדש השלישי - שיש בו המעלה ד, חזקה", שנזכרה לעיל (ס"ד) בנוגע לג' ימים של קדושה ושמחה.

ו. ובהתאם לכך, יהי גם הסיום בשליחות מצוה לצדקה - כרגיל - באופן של "חזקה": נתינה של ג' שטרות כסף (באנקאטון), ג' דולרים.

ויהי רצון שגם ענין זה (נתינת הדולרים) יהי באופן הקשור עם הגאולה:

ובהקדמה - שע"ג הדולר נחרט או נדפס אודות האמונה האמיתית בהקב"ה באופן

ס"ג (סד"ש תנשא ח"ב ע' (681)).

(44) תיב"ע וארא ו, יח. זהר ח"ב קצ, סע"א. ח"ג

רט, א ועוד.

(45) ראה תיב"ע שם. פרש"י בחוקותי כז, מב.

רמב"ם הל' מלכים פ"ב ה"ב. ועוד.

(46) עירובין מג, ב.

(47) ראה ר"ה לא, ב. רמב"ם הל' סנהדרין פ"ד

ה"ב.

(48) ראה מגילה ו, ב, ובחדא"ג מהרש"א שם.

(49) ראה תושו"ע ואדה"ז או"ח ר"ס ק"ט.

(50) פסדר"כ פ' פרה, פס"ר פ"ד. הובא

בלקו"ת חוקת סא, ב.

(51) בא י"ד, ט.

(52) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צה, א.

(53) ישע"י כז, יג.

(54) בשלח טו, יז ובפרש"י.

ובפרט שנמצאים כבר ריבוי זמן של עשרות שנים לאחר ש"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - ש"מזלו גובר" - פירש והסביר בארוכה וצוה לפרסם ולהפיץ שכבר מזמן, כולו כל הקיצין²⁷, וכבר מזמן נסתיימו, מעשינו ועבודתינו,

- כולל גם העבודה ד' יוסף ה' לי בן אחר²⁸, לעשות מ"אחר" (בכל פרטי האופנים שבו) "בן"²⁹, ועד ל"בן יחיד", כתורת הבעש"ט³⁰ שכאו"א מיראל אצל הקב"ה הוא כמו בן יחיד שנוגד להורים זקנים לעת זקנתם -

וכבר מזמן מצוחצחים גם ה"כפתורים"³¹, ועאכו"כ הלבושים עצמם, ועאכו"כ הגופים, ועאכו"כ הנשמות, וצריך להיות רק, "עמדו הכן כולכם"³² - וגם ה"עמדו הכן כולכם" ישנו כבר זמן רב - הרי מתפרצת הצעקה ביתר שאת וביתר עוז: "עד מתי!?!..."

ד. וכיון שכן, הרי, בבואנו מימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז,

ולאחריהם עוד ג' ימים - "בתלת זימני הוי חוקה"³³ - של קדושה ושמחה:

א) יום חמשה עשר בו, שבו, "קיימא סיהרא באשלמותא"³⁴,

ב) ותיכף לאחריו יום הששה עשר שחל בערב שבת שבו נאמר, "כי טוב . . . טוב מאד"³⁵ (באופן נעלה יותר מיום השלישי שהוכפל בו כי טוב³⁶), ו"הכל מוכן לסעודה"³⁷,

ג) וממנו נכנסנו מיד ליום השבת קודש, שגם כשחל בשבעה עשר בתמוז ה"ז באופן ש"אין עצב בה"³⁸, ואדרבה, "יום שמחתכם אלו השבתות"³⁹, ומצוה לענגו בעונג אכילה ושתי"⁴⁰, "יין ישן ובשר שמן וכי"⁴¹ דוקא, ובפרט יום השבת שבו נעשית השלימות - "ויכולו"⁴² - דימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז, שלכן היתה הבקשה⁴³ (שבוודאי נתקיימה בריבוי מקומות) להמשיך את ההתועדויות של י"ב-י"ג תמוז עד ליום השבת שלאחריהם -

הנה, גם כאשר מאיה סיבה שאינה מובנת כלל לא בא משיח צדקנו ביום השבת, ולכן יום ראשון (שבו עומדים עתה) הוא "יום תענית" - שמצד זה מתחזקת עוד יותר הצעקה וה"געוואלד": "עד מתי!?!... - הרי זה תענית נדחה, אשר, עוד בזמן הש"ס אמרו, "הואיל ונדחה ידחה", ובגלל זה היתה קס"ד אצל רבינו הקדוש לבטל לגמרי את ענין התענית, ועאכו"כ שלאחרי, מעשינו ועבודתינו של מאות מאות שנים לאח"ז, נעשה לא רק דחיית וביטול התענית, אלא גם הפיכתו "לששון ולשמחה ולמועדים טובים".

ה. ובכל זה ניתוסף עוד יותר בעמדנו ביום ראשון דפרשת פינחס:

קודש"],

דגדולה צדקה שמקרבת את הגאולה³⁸
ומזרות את הגאולה, ולא רק "מקרבת",
אלא שתיכף ומיד ממש באה הגאולה
האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא

(ביחד עם "פינחס זה אליהו"³⁹, מבשר
הגאולה),
מתוך שמחה וטוב לבב, ותיכף ומיד
ממש.

(39) רלב"ג מ"א י, א. וראה תיכ"ע וארא ו, יח.
זח"ב קצ, סע"א. ועוד.

(38) ב"ב י, א.

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל
הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש
כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!
האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב
וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

(27) סנהדרין צז, ב.
(28) ויצא ל, כד.
(29) ראה אוה"ת להצ"צ עה"פ.
(30) כש"ט הוספות סקל"ג.
(31) ראה סה"ש תרפ"ט ע' 42. וש"נ.
(32) אגרות קודש שלו ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.
(33) כ"מ קו, רע"ב. וש"נ.
(34) זח"ב רטו, א. ועוד.
(35) בראשית א, כה"ל.
(36) פרש"י שם, ז (מב"ר פ"ד, ו).
(37) ראה סנהדרין לח, א ובפרש"י.
(38) ירושלמי ברכות פ"ב סה"ז. הובא בתוד"ה
מ"ד - מו"ק כג, ב.
(39) ספרי בהעלותך יו"ד יו"ד.
(40) שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רמב.
(41) ראה רמב"ם הל' שבת פ"ל ה"ו.
(42) בראשית ב, א. וראה אוה"ת להצ"צ עה"פ.
(43) קונטרס משיחות ש"פ חוקת יו"ד תמוז

(מהקב"ה ממש) תצא"ו.¹⁷

ב. בכל האמור, ששייך ליום התענית (עת רצון) בכלל, ניתוסף ענין מיוחד ביום התענית זה – תענית דחוי:

התענית – צריך להיות בשבעה עשר בתמוז, אלא כיון ששבעה עשר בתמוז חל ביום השבת, נעשה התענית באופן של דחי.

ענין זה מוזכר – לכל לראש – את סיפור הגמרא¹⁸ בנוגע לתשעה באב שחל בשבת ונדחה לאחר השבת: „אמר רבי הואיל ונדחה ידחה“, היינו, שיש קס"ד בתורה – ודוקא אצל „רבי“, מסדר ששה סדרי משנה – שדחיית התענית לאחר השבת בכחה לפעול את הדחי לגמרי.

ונמצא, שבתענית נדחה מודגשת יותר הסיבה שמביאה לדחיית התענית – „מעשינו ועבודתינו“ בענין התשובה, שעל ידה דוחים ומבטלים את הענינים הבלתי-רצויים שהם סיבת התענית, ובמילא נדחה ונתבטל גם התענית.

וכפס"ד הרמב"ם¹⁹: „כל הצומות האלה עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה, שנאמר²⁰ כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וגו' יהי לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו“.

ג. ובכל זה ניתוסף הדגשה מיוחדת בדורנו זה:

מקובל ומוסכם אצל חסידים – ועל ידם נתפשט בכל העולם כולו – שחודש תמוז הוא „חודש הגאולה“, כיון שבי"ב-ג' בו היתה הגאולה של כ"ק מו"ח אדמו"ר, אשר להיותו נשיא הדור, ו„הנשיא הוא הכל“²¹, הרי הגאולה שלו שייכת לכל אנשי הדור.

ומודגש יותר ע"פ מ"ש בעל הגאולה במכתבו הראשון לחג הגאולה²²: „לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הק', שומרי מצוה“, ומוסיף „וגם את אשר בשם ישראל יכונה“, היינו, אפילו זה שבעבר ה' אצלו בגילוי רק הענין ד„שם ישראל“ („ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא“²³), ואפילו זה ש„בשם ישראל ישראל יכונה“ בלבד, היינו, ש„שם ישראל“ אינו אלא „כינוי“ שהוא (לא עיקר השם, אלא) טפל להשם, שלכן מצינו להלכה בנוגע לשני שמות, שכאשר השם השני „אינו דומה קצת“ לשם הראשון אזי כותבים (לא „דמתקרי“, אלא) „המכונה“²⁴.

ויש להוסיף בהשייכות דחודש תמוז לענין הגאולה גם מצד היות י"ב תמוז יום ההולדת של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שאו „מזלו גובר“²⁵ – ששמו (הראשון – יוסף) מורה על ענין הגאולה, כמ"ש²⁶ „והי' ביום ההוא יוסיף אדנ"י שנית ידו לקנות את שאר עמו וגו'“.

(23) סנהדרין מד, רע"א.
 (24) ראה שו"ע אה"ע סקכ"ט סט"ז (וראה גם בהנסמן באגרות יקודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"ד ע' שנו הערה 2).
 (25) ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ה ובקה"ע שם.
 (26) ישע"י יא, יא.

17 ישע"י נא, ד. ויקר"פ פ"ג, ג.
 18 מגילה ה, רע"ב.
 19 סוף הל' תעניות.
 20 זכר"ה, יט.
 21 פרש"י חוקת כא, כא.
 22 אגרות יקודש שלו ח"ב ע' פ. וש"נ.

בלתי מוגה

הוספה

שיחת יום א' פ' פינחס, ח"י תמוז תענית שבעה עשר בתמוז נדחה ה'תנש"א.

בלתי מוגה

א. כרגיל ביום התענית – עת רצון, לאחר תפלת המנחה – כאשר אין עסוקים כ"כ בעניני מלאכה, שהרי גם ביום חול המותר במלאכה מסיימים ההתעסקות במלאכה לקראת זמן המנחה, כפי שהי' נהוג בזמן הש"ס – ה"ז הזמן המתאים שבו פנוי הציבור לשמוע „דברי כבושין“²⁷.

וכמדובר כמ"פ²⁸ שהפירוש ד„דברי כבושין“ הוא מלשון „יכבוש עונותינו“²⁹, היינו, שאין הכוונה לומר איוה דבר בלתי-רצוי ח"ו על בני, כי אם, להזכיר את מעשיו של הקב"ה, במה הוא עוסק – „כובש עון“³⁰,

ויתירה מזה – כהמשך הכתוב³¹ – „ותשליך במצולות ים כל חטאתם“, היינו, שהמציאות ד„חטאתם“ שישנה „במצולות ים“, היא באופן ש„זדונות נעשו לו כזכיות“³², ועד ל„זכיות“ ממש³³,

ומובן גודל העילוי ד„זכיות“ אלה – דכיון שבאים ממקום תחתון שאין תחתון למטה הימנו, „מצולות ים“, הרי עלייתם היא עד למעלה מעלה שאין למעלה הימנו.

וכל זה נעשה ע"י עבודת התשובה (שהו תוכן ענין התענית ש„מדרכי התשובה הוא“³⁴) – שגם אם הי' בעבר איוה „עון“ ח"ו, הרי ע"י התשובה מבטלים ומהפכים הענינים הבלתי-רצויים לזכויות, וזוכים לקיום היעוד³⁵ „וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם“, „לפני הוי' טהרו“³⁶.

ובפרט ע"י שלימות התשובה – תשובה עילאה, שהיא בשמחה דוקא³⁷ – שענינה „אתדבקוּתא דרוחא ברוחא ע"י תורה . . . דבר ה' ממש“³⁸, יחוד פנימי דמוחין.

ומזה באים – תיכף ומיד ממש, ב„רגע כמימרי“³⁹ – ללימוד התורה מפיו של משיח צדקנו, שנוסף על היותו מלך הרי הוא גם רבי⁴⁰, שילמד תורה את כל העם כולו⁴¹, שלימוד זה קשור ועד שנעשה חד ממש (היינו הק') עם הלימוד ד„תורה חדשה“⁴² מאתי

1) ראה ישע"י נח, ה. תניא אגה"ת ספ"ב.
 2) ראה לקו"ש ח"כ ע' 352. וש"נ.
 3) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 443. ועוד.
 4) מיכה ז, יט.
 5) ראה ר"ה יז, א. וראה גם אגרות יקודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"ג ע' מד ואילך.
 6) יומא פו, ב.
 7) ראה תניא פ"ז.
 8) רמב"ם ריש הל' תעניות.
 9) יהוקאל לו, כה.
 10) אחרי טז, ל.
 11) תניא אגה"ת פ"א.
 12) שם רפ"י.
 13) ועוד פחות מזה, שהרי אין זמן להמתין אפילו שהיית זמן של מבטא „רגע“ (ראה ברכות ז, א).
 14) סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך פ"ג (דרמ"צ קי, ב ואילך).
 15) ראה רמב"ם הל' תשובה ספ"ט. סהמ"צ שם.
 16) כולל גם – „שמים חדשים וארץ חדשה“ (ישע"י סה, יז, סו, כב).